

บันทึก

เรื่อง พระราชบัญญัติควบคุมการเก็บรักษาภาพยนตร์

ใน พ.ร.บ. แก้ไขเพิ่มเติมนี้ไม่มีข้อความใดแก่พระราชบัญญัติฉบับก่อน บทบัญญัติที่ใหม่บังคับเรื่องการควบคุมการเก็บรักษาซึ่งมิได้กำหนดไว้ในพระราชบัญญัติฉบับก่อน ฉะนั้นไม่ควรเรียกชื่อว่า “แก้ไขเพิ่มเติม” อาจทำให้เข้าใจผิด

๑) พระราชบัญญัติฉบับก่อนยังไม่ถึงกำหนดใช้ ควรประกาศเพิ่มเติมบทมาตรา เหล่านี้ต่อท้ายพระราชบัญญัติฉบับก่อน รวมเป็นพระราชบัญญัติฉบับเดียวกันเสีย หรือมีฉะนั้น ทำเป็นพระราชบัญญัติฉบับหนึ่งต่างหากเรียกชื่อว่า “พระราชบัญญัติควบคุมการเก็บรักษา ภาพยนตร์ พุทธศักราช ๒๕๖๓” อันที่จริงความในร่างบังคับเฉพาะการควบคุมเรื่องการเก็บรักษา ภาพยนตร์เท่านั้น

๒) ร่างพระราชบัญญัติที่จะออกใหม่ควรส่งให้กรมร่างกฎหมายแก้รูปและถ้อยคำ เพื่อให้อ่านได้ความชัดว่า หลักและช้อยกเว้นเป็นอย่างไร ส่วนกฎเสนาบดีควรให้ กระทรวงมหาดไทยจัดแยกเขียนใหม่ให้ชัดว่า สำหรับพระราชบัญญัติฉบับแรกและฉบับใหม่นี้ เรื่องไหนต้องการอะไรบ้างอย่างไร

ถ้าต้องการให้แล้วเสร็จเร็วควรส่งคำแปลภาษาอังกฤษให้กรมร่างกฎหมายด้วย

๓) มาตรา ๓ คำว่า “เพื่อประโยชน์หรือเนื่องจากประโยชน์ในทางค้า” มีความหมายเพียงใดยังสงสัย และความตอนนีบังคับถึงกรมในรัฐบาลด้วยหรือไม่

มาตรา ๓ เป็นบทยกเว้น ถ้าคิดเขียนข้อความในพระราชปรารภให้ชัดว่าให้ กฎหมายนี้บังคับเฉพาะเรื่องการเก็บรักษาเพื่อ “หวังผลในทางค้า” จะเข้าใจง่ายกว่าร่างมาตรา ๓ นี้

คำว่า “หวังผลในทางค้า” มีอยู่ในพระราชบัญญัติภาพยนตร์ มาตรา ๑๙

๔) มาตรา ๔ ถึงมาตรา ๙ ใช้คำว่า “ห้องฉาย” “ห้องเก็บ” “สถานที่” “ที่เก็บ” ปนกันอยู่โดยมาก ลำดับมาตราก็กลั่นกันอยู่เหมือนกัน พระราชบัญญัติกล่าวถึงเรื่องการฉาย ภาพยนตร์ก่อนอื่น ควรเป็นว่าบังคับการเก็บรักษาตั้งแต่เวลาทำเสร็จหรือได้มาเก็บไว้ คือสถานที่ เก็บ “คลัง” เก็บภาพยนตร์ (มาตรา ๗ ถึง ๙) ต่อมากล่าวถึงการเก็บชั่วคราว และการเก็บใน ห้องฉายภาพยนตร์

เพราะฉะนั้นมาตรา ๗ ควรเป็นมาตราต้น กล่าวไว้ให้ชัดด้วยว่าสถานที่ต้องมี ลักษณะอย่างไร มาตรา ๘ เป็นมาตราที่ ๒ ห้องเก็บนี้ต้องมีลักษณะอย่างไร มาตรา ๖ เป็น มาตราที่ ๓ ว่าด้วยโรงมหรสพจะมีห้องพัก ห้องนี้จะให้มีลักษณะอย่างไร มาตรา ๔ เป็นมาตรา ที่ ๔ จะให้มีที่เก็บเป็นพิเศษไว้ในห้องฉายสำหรับเก็บภาพยนตร์ที่อยู่นอกเครื่องฉาย ที่เก็บพิเศษ นั้นจะให้มีลักษณะอย่างไร

มาตรา ๙ มีข้อความให้อำนาจนายช่างกว้างขวางมากไม่เป็นการสมควร ต้องการให้ทำอะไรควรบอกไว้ในกฎเสนาบดีและควรมอบอำนาจนี้ไว้ในพระราชบัญญัติ คือว่าสุดแล้วแต่เสนาบดีจะกำหนดในกฎเสนาบดี

คำว่า “ผู้ว่าราชการจังหวัด” ใช้ได้เฉพาะในหัวเมืองในกรุงเทพฯ จะให้ยื่นกับผู้ใด

๕) ร่างกฎเสนาบดี

ข้อ ๕ (ค) เรื่องที่ไม่ต้องอนุญาตเช่นภาพยนตร์สำหรับการศึกษา ฯลฯ มีบทยกเว้นในพระราชบัญญัติภาพยนตร์มาตรา 19 ฉะนั้นไม่ต้องเสียค่าธรรมเนียม ไม่ควรเขียนข้อนี้ไว้

ข้อ ๗ ถึง ๑๐ บัญญัติเรื่องการเก็บภาพยนตร์ ถ้าทำตามความเห็นข้างต้นเรื่องระบุลักษณะที่เก็บ ก็ควรเขียนกฎเสียใหม่ ไม่ควรให้อำนาจเจ้าพนักงานมากเกินไป

ข้อ ๘ นายช่างมีอำนาจอย่างไม่จำกัดอาจเดือดร้อนแก่ราษฎร หนึ่งลักษณะที่เก็บรักษาภาพยนตร์ละเมิดพระราชบัญญัติภาพยนตร์ไม่ได้ เพราะพระราชบัญญัตินั้นไม่เกี่ยวกับการเก็บรักษา

ข้อ ๑๑ อำนาจตรวจค้น ควรอยู่ในพระราชบัญญัติเขียนในกฎเสนาบดีไม่ได้ พระราชบัญญัติฉบับแรกไม่ได้ให้อำนาจสำหรับการเช่นนี้ (มาตรา ๑๔) ร่างพระราชบัญญัติฉบับใหม่ ก็มีได้กล่าวถึงเรื่องนี้ ความในข้อ ๑๑ แรงมากกว่ามาตรา ๑๔ พระราชบัญญัติภาพยนตร์

(ลงชื่อ)